

Alpi i Dolomiti, Austrija & Italija & Slovenija, 27. jul - 06. avgust 2007.

Austrija - Graz i Ankogl

Petak, 27.07.2007.

20.00 Grupa od 24 planinara iz Srbije i Makedonije polazi na put koji je trajao 12 dana.

21.15 Batrovci, granični prelaz u Srbiji

22.45 Bajakovo, granični prelaz u Hrvatskoj

24.00-00.30 Pauza, motel u Petrovom selu

Subota, 28.07.2007.

03.00 Donji Mečej – granični prelaz u Hrvatskoj

05.30 Maribor, granični prelaz u Sloveniji

06.30 Špolfeld, granični prelaz u Austriji

Na graničnom prelazu čeka nas Vlasta iz Slovenije, koja nam je mnogo pomogla oko organizacije ovog putovanja, sada nas je u grupi 25 planinara prelazimo granicu, oko 8 časova stižemo u **Graz**.



Pred polazak

Obilazimo dvorac Eggenberg koji se nalazi 15 minuta od centra grada.

O dvorcu:

Sagradio ga je Knez Johann Ulrich von Eggenberg 1623. godine. Dvorac se sastoji iz 4 tornja koja su simbol godišnja doba, 12 ulaza koji su simbol broj meseci u godini, 365 prozora simbol dana u godini. Unutrašnjost dvorca ogleda se u raskošnim dvoranama koje nažalost nismo mogli videti jer je dvorac bio zatvoren. Oko dvorca je romantično uređen vrt iz 19 veka pun zelenila.



Paun ispred dvorca Eggenberg

Nakon razgledanja Dvorca idemo do centru grada, prelazimo preko mostića na Muri dolazimo do trga «Schlossberg, prekrasan pogled na stepenice koje nas vode na Schlossberg gde se nalazi najstarija zgrada grada iz 13. veka. Obilazak počinje kod tornja sa zvonom, sagradjenim 1588. godine u kojem se nalazi najpoznatije zvono Graza pod imenom «Liesl». Zvono ne nalaze na najvišem spratu, ukupna težina mu je 4632 kg, zvoni tri puta dnevno sa 101. otkucajem.



Od trga Schlossbergplatz stepenicama na Schlossberg

Malo niže se nalazi tvrđava «Stallbastei». Tvrđava je opasana zidovima širine 6 m i visokim 20 m. U 16. veku služila je kao zatvor sa platformom za topove. Od 1715. godine na tvrđavi je postavljen alarm i četiri topa koji su služili kao signal da je negde nastao požar. Stižemo do tornja sa satom «Uhrturn», sagradjen je u 13 veku, veličina kazalji na brojčaniku je preko 5 m, na njemu se i danas može očitavati tačno vreme. Prelep pogled na Stari grad gde je smešten Mauzolej cara Ferdinada II iz XVI veka, Katedralu iz XIV veka koja služi kao crkva, Umetnički paviljon grada «Kunsthhaus». Na Muri u vodi je ostrvo «Murinsel», izgradjeno 2003. godine, to je plivajuća školjka, koja je povezana sa dva mostića sa obalama Mure. Na ostrvu se nalazi restoran i amfiteatar.



Ostrvo u obliku školjke na Muri sa kafanom i amfiteatom



Toranj sa satom

Završavamo obilazak Graza. Preko Villacha, Spitala i Obervellacha dolazimo u Mallnitz.



Na ulasku u Mallnitz

Mallnitz je malo mestašće smešteno u srcu Hohe Tauern alpskog nacionalnog parka. Sagradjeno u tradicionalnom alpskom stilu i nalazi se na 1200 m/nv sa puno zelenila i vode, iznad koga se uzdiže Ankogel.

Divimo se lepoti, oko nas zelenilo, sve se blista od čistoće. Javljamo se u Turist biro, brzo dobijamo informacije o smeštaju, žičari, karte Mallintza. Krećemo ka kampu kod gospodina Helmuta (koga i sada spominjemo) grupi se pridružuje i Darko iz Slovenije.

Širimo šatore, nekoliko planinara se smešta u čvrstom objektu u privatnim kućama. Slobodno veče.

Kamp kod Helmuta: zelena livada, pristojni WC-i, tuševi sa toplom vodom - ukoliko ubacite žeton koji košta 1 EUR imaćete 7 minuta toplu vodu.



Kamp u Mallnitzu



Mallnitz

Nedelja, 29.07.2007.

Ustajanje, doručak i priprema za polazak. Cela grupa autobusom polazi do žičare. Prvi polazak žičare je u 8.30, kupujemo povratnu kartu do Hannoverhausa (2626 m). Fotografišemo se, grupa se deli na dva dela.



Žičara u podnožju



Grupa ispod Hannoverhausa

Grupa od 19 planinara markiranom stazom broj 520 polazi ka vrhu Ankogel, vreme je oblačno ali nam to ne smeta. Spuštamo se krivudavom stazicom na 2580m a zatim lagano penjemo, prelazimo preko kamenih ploča, lednika ispod nas dolina Mallnitztza a iznad nas Ankogel u magli.



Grupa



Preko lednika >



Na vrhu Ankogel 3252m

Počinje da duva jači vetar, hladno je, imam utisak da će svakog trena početi da pada sneg. Pravimo pauzu kod prirodnog zaklona na 3097 m n/v. Jedan planinar odustaje, idemo dalje uz greben i strminu. Sva sreća, ne pada kiša, inače bi se po blatu veoma teško kretali. Magla je prekrila vrh, vidljivost slaba, fotografišemo se i radujemo što smo popeli Ankogel (3252 m).

Nakon 15-tak minuta vraćamo se istom stazom do zaklona, okrepljujemo i nastavljamo put, spušta se sve veća magla. Darko je napred a ja pozadi. Počinje da pada kiša, vodimo računa da grupa ostane na okupu zbog magle, bez pauze idemo do Hannoverhausa spuštamo se žičarom u dolinu. U dolini vreme lepo i sunčano. Druga grupa planinara je uživala u planinarskom domu i kraćim šetnjama, zbog kiša vratili da su se nešto ranije. Srećni što smo popeli Ankogel idemo do kampa na odmaranje.

Ponedjeljak, 30.08.2007.

Rano jutro, pakujemo se, kiša počinje da lije kao iz kabla, mokri smo, ali nasavljamo put ka Salzburgu. Uživamo u prelepim predelima i čistoći kojom se odlukuje cela Austrija.

Salzburg:

Salzburg je austrijski grad koji se nalazi uz reku Salzach, okružen je planinama a izgrađen je u baroknom stilu. Sa svojim alpskom okruženjem i tradicionalnim centrom 1997. godine je proglašen UNESCO baštinom Salzburg je prelep grad opisan u Zvuku muzike. Tradicija grada je bogata i duga, proteže se još od rimskih vremena, ali je tek u 16. veku, zahvaljujući velikoj viziji i snazi volje princa nadbiskupa Wolfa Dietricha von Raitenaua, Salzburg postao grad kakav poznajemo danas. Ulice grada su popločane kamenom, povezane su uskim prolazima koji vode na elegantne, zaklonjene trgove a na svakom koraku možete naići na prekrasne primere arhitekture. Wolfgang Amadeus Mozart, neuporedivi genije muzičke umetnosti, nesvakidašnja i jedinstvena pojava na Evropskom muzičkom nebu XVIII veka, rođen je u malom austrijskom gradu Salzburgu, 27 januara 1756 godine. Za svoj kratki životni vek, 36 godina, uspeo je da stvori čak 626 dela iz skoro svih muzičkih formi koje su tada postojale. Obzirom da je Salzburg rodno mjesto Wolfganga Amadeusa Mozarta, ne čudi da je muzički život u Salzburgu izuzetno bogat. Salzburg Festival se smatra jednim od najvažnijih muzičkih festivala na svetu, a u gradu se održava i mnoštvo drugih festivala. Svake godine u Salzburgu se održava oko 4000 kulturnih događanja od kojih je većina muzičkih. Grad Salzburg je drugi po veličini u Austriji, glavni je grad istoimene pokrajine, u njemu živi 150.000 ljudi. Salzburg godišnje poseti preko 7 miliona posetilaca.



Fontana, a iznad nje tvrđava Hohensalzburg



Najmanja kuća na svetu

Dolazimo u Salzburg, Mocartov grad, prelazimo preko reke Saltz obilazimo: Katedralu, barokne fontane, Mocart platz, Mocartovu rodnu kuću, najmanju kuću na svetu, tvrđavu Hohensalzburg i park Mirabell.



Park Mirabell



Pogled na Katedralu

Vreme je za polazak. Prolazimo kroz predivni brdske predele, kuće u planinskom stilu ukrašene ledenim

muškatlama, sve je kao u bajci. Dolazimo u nacionalni park Hohe Tauern, već iz daljine vidimo vodopade koji padaju niz strminu.

Od parkinga treba nam 10-tak minuta laganim hodom do vodopada, prolazim pored uredjenih dvorišta i kuća, koje su okićene cvećem i raznim figurama. Dolazimo ispod samog vodopada, divimo se lepoti a zatim uredjenom stazom penjemo pored samog vodopada i uživamo u prelepom pogledu. Krimml vodopadi su podeljeni u tri velika slapa ukupne visine 380 m.



Krimml vodopadi

Vreme je za nastavak putovanja, čeka nas Italija, dolina Trente i uspon na Marmoladu. Razmišljam sta da radim, ljudi su umorni, kasno je, da napravimo pauzu jedan dan. Ingrid iz Nove Gorice i njeni prijatelji uzeli su slobodan dan da bih sa nama peli Marmoladu. Ipak ostajemo pri planu.

Utorak 31.07.2007.

Oko 01 h stižemo u kamp *Malga Capela* gde imamo rezervisan smeštaj. Zajedno sa Vlastom tražim domaćine da se smestimo, kasno je, ceo kamp spava. Otvoreno a domaćina nema. Noć je hladna, ulazimo u veliku prostoriju kao dnevni boravak, toplu, blistavu od čistoće ukrašenu cvećem, čuje se lagana muzika,... pomislih da bi bilo dobro da se ovde smestimo da ne gubimo vreme. Pogledah malo bolje prostoriju, bilo je to predvorje za ulazak u kupatila. Smešno ali istinito, odlučismo - spavaćemo u predvorju sa vrećama i podmetačima. Grupa raspoložena za šalu, tuširanje, fotografisanje i ako je ponoć već podavno odmakla.



Malga Capela, spavamo ispred kupatila...



Pogled na jezero Fedai sa Marmolade

Oko 6 h, čujem neko ulazi, domaćini, pomislih biće problema. Na naše iznenadjenje gospodja izlazi ostavlja nas da i dalje spavamo. I ostali se bude uz šalu - smeštaj bio fantastičan, bilo bi dobro da i sleduću noć spavamo na istom mestu da ne širimo šatore.

Ustajemo, pripremamo se za novi dan. Ingrid sa prijateljima dolazi u dogovoreno vreme u 7 h. Proverava kakva nam je oprema za penjanje, ponela je opremu iz Slovenije u koliko nam bude zatrebala. Kompletiramo se i kao vojnici postrojavamo u vrstu da nas jos jednom Ingrid pregleda. Od 25-toro nas 12-toro ide na **Marmoladu**, ostali sa prijateljima iz Slovenije penjače **Piz Bue**.

Iz kampa Malga Capella polazimo svi zajedno. Vozimo se autobusom oko 1 h kroz predivne predele Dolomita do ledničkog jezera Fedai (2045 m).

I grupa:

Nas trinaest preko kamenog mosta polazi do doma Seggioiva odakle se žičarom penjemo do doma Pian dei Fiacconi (2626m). Uz stenje i kamenje dolazimo do glečera iznad nas Marmolada. Vreme prelepo, vedro i

sunčano. Formiramo dve naveze, Ingrid je vodja prve naveze u kojoj je nas 9-toro, a Borko druge sa 5-toro planinara.



Formiranje naveza u pozdajni Piz Bue
3152 m



Prva naveza

Laganim hodom idemo uz glečer, grupa poslušna. Prelazimo preko glečera za oko 2,5h. Skidamo dereze, iznad nas sajla i vertikalni uspon od oko 250 m. Iza i ispred nas kolona planinara - predivan prizor.



Skidamo dereze



Uz sajle

Ponovo izlazimo na sneg ostalo je oko 200 m n/v do vrha. Stavljamo ponovo dereze, lagano kećemo ka vrhu, oko nas vidimo prelepe vrhove, iza nas Piz Bue. Izlazimo na Marmoladu (3343m), na vrhu nema snega. Radujemo se, čestitamo jedni drugima na uspehu.



Marmolada 3343m i prva naveza



Druga naveza, sat vremena kasnije

U blizini je bivak Bianco, svraćamo za pečat i da se okrepimo a zatim krećemo sa vrha istom stazom. Dereze na noge lagano se spuštamo, naša druga naveza ide nam u susret. Ponovo skidamo dereze, čekaju nas sajle,

spuštamo se do glečera i opet dereze. Sneg je vlažan, moramo biti pažljivi. Zamolila sam Ingrid da ide prva jer dobro poznaje teren. Spuštamo se lagano do početkaglečera, skidamo dereze, čestitamo još jednom jedni drugima, fotografišemo se i idemo ka žičari koja će nas odvesti u dolinu. Vozimo se žičarom prelep pogled na okolinu ispod nas jezero. Prelazimo preko mosta i mesta gde nas je ostavio autobus.



Druga naveza silazi peške - prošlo je radno vreme žičare



Poslednji pogled na Marmoladu

Čekamo drugu navezu i grupu da se vrati sa Piz Bue. Zadnja žičara je odavno sišla, vreme odmiče, ne pojaljuje se ni jedna ni druga grupa. Oči su nam uperene u pravac odakle bi trebala da dodje druga naveza. Vidimo drugu navezu kako silazi niz planinu. Čekamo ih da se našalimo sa njima i da im čestitamo na uspehu. Približavaju nam se, ne vidimo radost u njima, već na pitanje 'gde ste?' odgovaraju da je Nenad upao u glečersku pukotinu, ali na svu sreću Zoran je dobro osigurao Nenada. Zatim je Borko osigurao ostale i Nenadu pomogao da izadje iz pukotine bez posledica. Kako je Nenad upao u glečer možete videti iz izveštaja koji je Nenad napisao, u nastavku.

Pad u ledničku pukotinu,

MARMOLADA, 31. jul 2007.



Pogled na glečer izbrazdan pukotinama

.....Spuštamo se sa vrha Marmolade, naša naveza je u kašnjenju za prvom navezom sat vremena. Stenoviti deo oprezno i relativno brzo otpenjavamo i stižemo na početak glečera. Velika je gužva. Nekoliko stranih naveza stavlja dereze i priprema se da otpočne spuštanje preko glečera a mi kao poslednji čekamo da se raščisti gužva. Konačno posle 45min su sve naveze na glečeru, pa ubrzo i mi krećemo. Borko je kao vodja naveze u silasku poslednji, a mene je odredio kao prvog.

Pratim tragove u ledu koji je već omekšao u odnosu na naš prepodnevni uspon. Par pukotina smo bezbedno prešli i dosta brzo smo napredovali u spuštanju. Sve vreme smo imali na umu kada je poslednja žičara za povratak. Činilo se da možemo dosta brzo da se krećemo i da nema opasnosti.

Nailazim na dve paralelne pukotine. Do sada sam striktno pratio tragove, ali se sada ti tragovi račvaju i nije baš najjasnije kuda najbezbednije preći. Prvu pukotinu prelazim na pogodnom mestu, a na delu između dve pukotine zastajem da bih se konsultovao sa ostalima kuda je najpametnije proći. Samo sam se osvrnuo unazad slušajući Srđana koji mi je na osnovu GPS zapisa govorio kuda smo prošli jutros i Borka koji je takođe pokušavao da mi kaže šta da uradim – i u tom mom trenutku neopreznosti sam nekako prokliznuo i odjednom izuzetno velikom brzinom krenuo da se klizam po ledu nadole. Mislim da sam već u prvom sekundu bio svestan kako da postavim cepin i ukočim, ali nije bilo dovoljno prostora za reakciju – već sam se našao u drugoj paralelnoj pukotini. Propadao sam vertikalno, gledajući nagore i sve vreme posmatrajući kako se otvor pukotine sa nebom udaljava. Pukotina je bila taman toliko uska da ja sa rancem imam prostora da propadam i istovremeno zapinjem o zidove smanjujući brzinu pada. Konačno posle 3-4 sekunde pada se zaustavljam, uže je nategnuto i shvatam da je Zoran koji je bio sledeći u navezi uspeo da ukoči i da ja visim o užetu.

Ispod mene je dno pukotine, možda samo pola metra od mojih stopala. Psihički je dobro da znam da u gorjoj poziciji ne mogu da budem, tj. da ispod mene ne zjapi beskrajni ponor, a opet je šteta što visim i istovremeno osećam bol usecanja pojasa - kad je dno već tako blizu. Iako se meni čini pliće i otvor pukotine bliži, na dubini sam od 10 metara (to smo ustanovili kasnije na osnovu dužine užeta).



Zoran je ukočio na vreme ispred prve pukotine!
Ja se nalazim u drugoj, njoj paralelnoj

Prvih minut sam bio zaokupljen sopstvenim razmišljanjem o lepoti života van pukotine, o tome kako je sve bilo lepo pre pola minute i pitanju da li ću odavde izaći. Pukotina je bila toliko uska da nije ostavljala mnogo manevarskog prostora, ja sam bio postavljen tako da gledam duž pukotine (bokom ka ledu) a iza leđa sam video da pukotina naizgled završava mekšim ledom, tj. tvrdim snegom i da taj zadnji zid blago ide ka površini. To mi je delovao kao jedini put na gore, jer su paralelni zidovi bili čiste i nepristupačne vertikale. Ali bio sam svestan da bih morao da se otkočim sa užeta da bih pokušao taj vid izlaska i da bih time izgubio komunikaciju sa površinom što je veliki rizik.

Posle tog prvog minuta kada sam bio samo u sopstvenim mislima setio sam se da bi trebalo da vidim

da li me čuju drugari iz naveze i da li ja njih čujem i da uspostavimo komunikaciju. Zvao sam Zokija koji je bio iza mene u navezi i koji verovatno leži na cepinu pridržavajući me – i odmah me je čuo. Javio sam mu da sam nepovređen, ali da mi nije baš najudobnije, a kao odgovor mi je rekao da samo malo sačekam Borka koji je na putu ka pukotini. Na moju opasku da bih možda mogao da se otkačim sa užeta (ako je već nemoguće da mi nekako daju pola metra užeta više kako ne bih visio) i sam pokušam da izađem preko prohodnog kraja pukotine - zapovedeno mi je da ne činim gluposti.

Pogledao sam na sat kako bih kada (i ako) izađem iz pukotine znao koliko sam proveo pod zemljom - sada je 15.31. Čekajući na Borka pokušavao sam nekako da se derezama dokopam jedne izbočine, oslonim se na sopstvene noge i time izbegnem neprijatan osećaj višenja na užetu. Nije bilo moguće. Onda sam našao pogodan položaj tako da što više zaštitim telo od hladnog viševjekovnog leda od koga su prsti već počeli da mi trnu.



Borko u akciji spasavanja

Posle 7-8 minuta, konačno čujem Borka na površini koji mi daje uputstva šta da radim. Dao mi je još jedno uže sa osmicom da ga nakačim na pojas, što sam ja obzirom na manevarski prostor jako teško uradio. Zatim mi je rekao da pokušam da zabodem cepin što jače iznad sebe i o njega se pridržavam na putu ka gore, a on će u skladu sa mojim napretkom da zateže užu o koje sam se upravo navezao, a to će da čini i Zoki koji me je sve vreme držao na primarnom užetu naveze.

Plan deluje lako, samo je malo problem što večni led ne dozvoljava cepinu prodor više od par milimetara, a uska pukotina ne dozvoljava veći zamah cepinom. Tako da cepin nije uspevao da drži više od 30% moje težine, dereze u početku zbog nezgodnog položaja nisam uspevao nikako da upotrebim tako da je ostatak moje težine izvlačio Borko.



Konačno na površini!

Međutim, posle prvih par metara uspevam da se zgodno okrenem i konačno počnem da zabadam dereze o zid pukotine tako da sam uz korišćenje cepina uspeo da rasteretim Borka koji je izvlačio užu sve brže i brže u skladu sa mojim sve bržim napretkom. Tek od trenutka kada sam uspeo da nađem dobar položaj i počnem upotrebljavati dereze – bio sam siguran da će se sve srećno završiti.

Napokon, posle tačno 20 minuta provedenih u ledu izlazim nepovređen na površinu uz opšte veselje cele naveze.

Svi smo srećni zbog ovog neverovatnog iskustva i događaja koji se srećno završio. Takođe smo postali svesni da se nesreće na planini ne dešavaju nekom drugom, već vrlo lako nama samima i da se mere opreze moraju maksimalno ispoštovati.



Odmor i oporavak na bezbednom

Kada sam izašao upoznao sam se još jednom sa ozbiljnošću cele situacije. Zoki koji je zakočio, sve vreme je ležao na nešto više od metar od prve paralelne pukotine, od njega je uže išlo preko te prve pukotine do druge pukotine u koju sam ja upao. Da nije imao munjevitou reakciju kočenja ja bih ga povukao u tu prvu pukotinu, a obzirom da je znatno masivniji od Srđana, koji je sledeći iza njega u navezi, potencijalno bi on povukao i Srđana u tu svoju pukotinu i tragedija bi bila neizbežna i potpuna sa tri člana naveze u dve pukotine.



Selena pored jednog od ponora

Interesantno je i poučno pomenuti zašto je Borku trebalo 8 minuta da dođe do pukotine i započne akciju mog spasavanja. Naime, ja sam upao u pukotinu i da li ću biti spasen – videćemo. Prioritet u tom momentu je sprečiti novu tragediju, tako da je najpre potrebno osigurati sve ostale u navezi. U ovom slučaju, dok sam ja visio u pukotini, a Zoki ležao u snegu preko cepina i užeta o kojem sam ja visio – Borko je najpre morao da se pobrine oko Srđana i Selene i premesti ih na sigurno obzirom da su morali biti razvezani od užeta naveze. Imao sam sreće da je to obavljeno u tako kratkom roku, jer prema Borkovim rečima sklanjanje ostalih članova naveze na sigurno i povratak vođe na lice mesta uobičajeno traje sat vremena. Nikom ne bih poželeo toliko dug boravak u mraku pukotine!

Zaista sam imao sreće da imam Zorana kao drugog u navezi i iskusnog alpinističkog instruktora Borka kao vođu naveze. Koristim ovu priliku da im zahvalim na akciji spasavanja!

Ovu navezu su činili: Borko (vođa naveze), Selena, Srđan, Zoran i Nenad

Beograd, 13. avgust 2007.

Tekst: Nenad Jovanović, PD Pobeda
Fotografije: Srđan Vesić, PD Pobeda

II grupa - Piz Bue (Vlastin tekst) i Venecija

Autobusom dolazimo na Passo Pordoi (2239m). Žičarom se penjemo na Sass Pordoi (2950m), gde se nalazi restoran i divan pogled na Marmoladu.

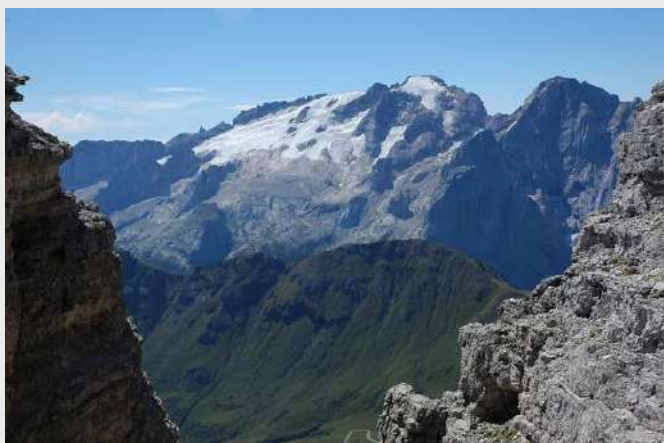


Sass Pordoi



Pogled na Passo Pordoi

Odavde smo otišli preko sipara na prelaz, a onda prema vrhu **Piz Boe** (3125m). Piz Boe je najviši vrh grupe Sella odakle se pruža divan pogled na planine u okolini. Na vrhu grupa je ostala oko sat vremena za to vreme pratili su dvogledom kako se I grupa penje na Marmoladu.



Pogled na Marmoladu



Piz Boe

Spustili smo se na drugu stranu do Arrabe, a zatim došli do jezera Fedai.



Drugi deo grupe na Piz Boe



Polazak ka Arabbi

Ponovo smo svi zajedno na jednom mestu. Čestitamo jedni drugima na uspehu i srećno završenim usponima. Odmaramo se još pola sata i polazimo ka kampu Malga Capella. Dolazimo u kamp, srećni što se ovaj dan završio bez loših posledica, širimo šatore za noćenje. Ingrid i prijatelji se vraćaju za Sloveniju.



Elvelvaiz na Dolomitima



Dolomiti

Sreda, 01.08.2007.

Jutro je prelepo, kamp uredjen, bilo bi dobro da smo mogli ostati još jedan dan da uživamo nakon svega. Oko 7h polazimo ka Veneciji. Po planu stižemo u Lido di Jesolo, kupujemo karte za brodić vozimo se oko 45 min do Punto Sabbiona u Veneziji. Iskravamo se, dogovaramo se da u odredjeno vreme budemo na istom mestu jer nije moguće da grad razgledamo u grupi.



Tipična Venecija



Kanal Grande

Venecija: (it. Venezia), grad, pristanište i čuveno turističko mesto u severoistočnoj Italiji, na Jadranskom moru, sa preko 400.000 stanovnika. Izgradjena je na 118 malih ostrva u rukavcu na ušću reke Brenete venecijanski zaliv. S kopnom je povezan železničkom prugom i auto-putem preko Velikog "lagunskog mosta". Na ostrvu Lido nalazi se aerodrom.

Venecija ima preko 170 kanala po kojima se saobraća gondolama, čamcima, malim parobrodima i motornim brodovima. Najveći je Veliki kanal u kome je čuveni "Rialto most", a oko 380 manjih i većih mostova služi za prelaz preko kanala.



Katedrala Svetog Marka

Venecija ima mnogo poznatih gradjevinskih i umetničkih spomenika: Dužbeva palata, crkva Svetog Marka i devedeset drugih crkava, bogati muzeji, umetničke galerije, akademija umetnosti (Accademia di Belle Arti),

opservatorija i druge naučne i kulturne ustanove. U njoj se održava i poznati filmski festival. Proizvodnja se bazira na izradi predmeta od stakla, (prepoznatljivo staklo sa ostrva Murano), čipka, srebra, zlata, kože. U predgradjima Venecije se nalazi industrijska zona, a u blizini su mnogobrojne plaže, od kojih je najpoznatija Lido. Venecija je bila je glavni grad Mledačke republike. Grad Venecija i njeni kanali proglašeni su za Svetsku baštinu.

Nakon razgledanja Venecije sakupljamo se i svi zajedno polazimo brodićem do autobusa.

Nastavak našeg putovanja, idemo ka Novoj Gorici gde ćemo noćiti. Smeštaj nam je obezbedila naša Vlasta u školskom internatu, dočekuju nas domaćini koji su rodnom iz Makedonije. Slobodno večer.

Četvrtak, 02.08.2007.

Nakon doručka krećemo u nabavku sportske opreme a zatim prema Škocijanskoj jami. Fotografisanje u jami je strogo zabranjeno (sve do izlaza).

Škocijanska jama: spada u vodene jame, kroz celu jamu teče Natranjska reka, najveća reka ponornica u Sloveniji. Od 1986. godine je pod zaštitom UNESCO-a. Ukupna dužina jame je oko 12 km, uređena staza za turiste oko 3.800 m. U jami je konstantna temperatura 12 stepeni.

Prolazimo kroz lavirint Paradiž do Velike dvorane, na čijem dnu su ORJAK stalagniti visoki i do 15m. Malo dalje su čuvene ORGULJE. Ovde se prvi put čuje žubor reke REKE, koja prolazi kroz Šumeću Jamu, jama je dugačka 3,5 km, široka od 10 do 60m a visoka preko 100 m. Na izlasku iz Tihе jame, pogled na kanjon REKE zaista je impresivan. Put nastavljamo po galeriji, put je uklesan kroz stenu do Cerkvnikovog mosta, most je postavljen 45m iznad ulaza reke REKE u Hankejev kanal. Kroz nekoliko dvorana polako spuštamo do najniže tačke, 144 m ispod površine zemlje, da bi se ponovo popeli putem do najlepših ukrasa. U jami su pronađene kosti jamkog čovjeka i puno arheoloških ostataka. Na samom izlasku iz jame nalazi se vodopad visine preko 10 m.



Izlaz iz Škocijanske jame

Penjemo se do lifta, koji nas vozi iz doline. Odlazimo u selo ŠKOCJAN, da bi videli arheološke zbirke, pronađene ostatke u jami i etnološku zbirku toga kraja.

Prolazimo kroz predivne brdske predele, idemo prema Portorožu. Kupanje. Planiramo da se do 20h vratimo u N.Goricu, danas je Sveti Ilija (makedonski nacionalni praznik). Goran, Bojan, Nikola... planiraju da nas iznenade. Druženje uz pesmu, igru i mali koktet trajalo je do kasno u noć.

Petak, 03.08.2007. god.

U ranim jutarnjim satima, pakujemo se i krećem iz Nove Gorice preko Bohinjske Bistrice do Bohinjskog jezera i izvora Savice.



Izvor Savice



Bohinjsko jezero

Oko 19h stižemo u Staru Fužanu, čekaju nas prijatelji iz Sevnica sa svečkom vinom. Stižemo autobusom do kočice Voje na (690 m n/v) autobusom.

Smeštamo se i dogovaramo za naredni dan. Čeka nas Triglav, tri planinara odlučuju da ostanu u domu još jednu noć.

Uspon na Triglav, Bled, Ljubljana

Subota, 04.08.2007.

Osvanulo je jutro, magla u dolini ali prognoza je da će dan biti sunčan. Nas je 21. Polazimo ka Rudom polju, čeka nas Darko. Dogovor je da se podelimo u dve grupe. Slabija grupa od Rudog polja preko Vodnikove kočice, Planike, malog Triglava ide na veliki Triglav.



Vodnikova kočica



Pogled ka vrhu Triglava



Prva grupa napreduje ka Triglavu...



... i ispenjava ga

Darko sa jačom grupom autobusom ide preko Mojstrane do Triglavskih vrata. Od Aljaževog doma (1000 m/n.v.) preko Praga, Bifea, Kredarice i malog Triglava na veliki Triglav.



Druga grupa pred polazak



Julijske Alpe



Preko Praga



Pogled na dom Kredaric

Dok se penjemo uz Triglav vidimo kolone planinara kako idu ka vrhu, kao na magistrali. Sa Kredarice se čuje muzika, slavi se 80. godina od postavljanja makete Aljažev sto na vrhu Triglava.

Slabija grupa stiže u planinarski dom Planiku, ostavljamo stvari u domu i krećemo uz sajle ka malom Triglav a zatim na veliki Triglav. Oko 16h grupa stiže na Aljažev stol, čestitamo jedni drugima, fotografišemo se. Samo što smo krenuli sa vrha druga grupa sa Darkom ide nam u susret.



Pristiže i jača grupa



Priprema za polazak nazad u dolinu...

Spuštamo se polako do doma. U domu gužva kao i obično vareme je za odmor, analiziramo protekli dan a zatim svi na spavanje.

Nedelja, 05.08.2007.

Dogovor je da krenemo u 9.00 h iz doma što smo i učinili, svi zajedno vraćamo se preko Vodnokove kočice do Rudog polja gde nas čeka autobus i troje planinara koji se nisu peli na Triglav. Oko 14h stižemo u Rudo polje, odmor, presvlačenje, pakovanje stvari.



Povratak ka Rudnom polju...



... preko Vodnikove koč

Nastavljamo put do Bleda, pravimo pauzu od 3h. Po izboru slobodno vreme za kupanje, razgledanje ili odlazak u restoran na čuvene krempite.



Ljubljana leži na reci Ljubljanici



Bledsko jezero i grad Bled

U 18h polazimo ka Ljubljani, čeka nas Vlasta, smeštamo se u Cankarijevom domu.

Slobodno vreme za šetnju po Ljubljani ili druženje. Nemogu da ne spomenem oko 200 Vlastinih uštipka koje je napravila i donela iz Nove Gorice a po receptu sa interneta, a sve zbog Lepog Zokija koji je sve vreme puta govorio da mu se jedu uštipci. Bilo je tu i cvicek vina, piva, sokova. Ovo večer će celoj grupi ostati za pamćenje kao i Vlastini uštipci.

Ponedeljak, 06.08.2007.

Oko 9h polazimo iz Ljubljane prema Plitvičkim jezerima. Poseta i obilazak jezera trajala je 5 sati.



Sakupljamo se svi na parkingu i polazimo ka Beogradu.

U Beograd stižemo u ranim jutarnjim satima.

Hvala nasim prijateljima iz Slovenije: Vlasti, Darku, Ingrid, Mirjani, Ivanu, Dariju, Joži, Tonetu.... što su bili sa nama i pomogli da realizujemo akciju.

Dragi moji prijatelji, bili ste sjajni!

Šta na kraju reći, završilo je još jedno predivno putovanje, popeta su četiri vrha: Ankogel, Marmolada, Piz Boe i Triglav. Videli smo Grac, Salzburg, Veneciju, Novu Goricu, Portorož i Ljubljanu. Obišli Krimml vodopade, Bohinj, Bled i izvor Savice i na kraju Plitvička jezera.

Na akciji su učestvovali planinari iz: Železničara-BG i NS, Naftaša-NS, Crnog vrha-Bor, Vršake kule-Vršac, Makpetrola iz Skopja, PTT-N.Gorica, Novog Mesta i mi Pobedaši.

Grupa homogena ali složna, tolerantna, vesela i srećna, najstariji u grupi imao je 60 a najmladji 23 godine,

Najelpše od svega što je ostalo su ostvarena poznanstva i prijateljstva koja se nikada ne mogu zaboraviti.

Ovom prilikom se zahvaljujem grupi, a naročito Zoranu i Borku koji su spasili Nenada od nesreće.



Akcija je završena

Beograd, januar 2008.

Pogledajte i verziju [izveštaja koju je pripremio Goran Nikoloski](#) iz Skopja, i verziju na [sajtu MAK Petrola](#) - Skopje.

Izveštaj vođe puta: [Milanka Arsić](#), PD Pobeda

Fotografije: Zoran Marković, PD Naftaš - Novi Sad, Vlasta Zavadlav PD PTT - Nova Gorica,
Milanka Arsić, Srđan Vesić, Milica Ćirić, Nataša Denović - PD Pobeda, Nina Petrović - PSD Železničar